

РЕШЕНИЕ

№ 6152

гр. София, 06.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 29.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **242** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], ж.к. „Л., Зона Г“, [жилищен адрес] вх. „Ж“, ет. 3, ап. 181, ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес – [населено място], [улица], ет. 2, ап. 8, чрез адв. Р., срещу Ревизионен акт № Р-22220619000522-091-001 / 01. 07. 2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1740 / 15. 10. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради неправилно прилагане на материалния закон, тъй като били налице реално осъществени облагаеми доставки. Счита, че не е налице недобросъвестно поведение от негова страна. Претендира разносните по делото.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика - С., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22220619000522-020-001 от 25. 01. 2019 г., изменена със ЗВР № Р-22220619000522-020-002 / 03. 05. 2019 г., издадени от Т. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ (оправомощен със Заповед № РД-01-803 / 07. 06. 2017 г. на директора на ТД на НАП С.), е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на задълженията по ЗДДС за периода 01. 07.

2018 г. – 31. 12. 2018 г. Ревизията е следвало да завърши до 04. 06. 2019 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22220619000522-092-001 / 17. 06. 2019 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК са постъпили писмени възражения и доказателства. Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № Р-22220619000522-091-001 / 01. 07. 2019 г., издаден от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията, като е връчен на електронен адрес на 31. 07. 2019 г..

С жалба вх. № 53-03-2629 / 09. 08. 2019 г., е оспорен РА по административен ред.

С решение № 1740 / 15. 10. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, оспорения РА е потвърден. Решението е връчено на 12. 11. 2019 г. на електронен адрес.

С жалба вх. № 53-04-1191 / 25. 11. 2019 г. издадения РА е оспорен и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство Ревизионен № Р-22220619000522-091-001 / 01. 07. 2019 г., издаден от органи по приходите при ТД НАП С., потвърден с Решение № 1740 / 15. 10. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, на жалбоподателя [фирма], [населено място], са определени задължения по ЗДДС в общ размер на 16 594,29 лв., както и лихви в размер на 1 116,60 лв., в резултат на отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури издадени от [фирма] и [фирма].

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

1. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за периодите м. 07., м. 08. и м. 09. 2018 г. в общ размер на 6 955,12 лв. по 10 бр. фактури подробно описани в РД, издадени от [фирма] и касаят извършването на услуги по почистване, както и една фактура за наем на вишки.

В хода на ревизията доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от Протокол за извършена насрещна проверка изх. № П-22221019037216-141-001 / 04. 06. 2019 г. (стр. 144), поради което документи са изискани от жалбоподателя, като са представени единствено копие от фактурите с фискални бонове и протоколи за приемане на работата.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма данни за действително извършените услуги.

Съдът намира тези изводи за правилни и законосъобразни.

Видно е, че освен фактурите с фискални бонове и протоколите за приемането на работата, не са представени никакви документи за преддоговорни отношения и представянето на оферти или задания, както и не е налице договор за уреждане на търговските взаимоотношения между двете дружества. Действителност, в случая наличието на писмен договор не е условие за действителност, но няма представени никакви доказателства, как и на какво основание се е стигнало до търговските взаимоотношения между двете дружества.

В същото време е безспорно, че предмета на дейност на жалбоподателя е свързан именно с предоставянето на услуги по почистване, поради което не става ясно защо се е нуждаел самият той от получаването на такива услуги.

От друга страна, видно от представената (стр. 225) справка за всички сключени трудови договори, [фирма] не е имало нито едно наето лице, поради което не става ясно кой е извършил фактурираните услуги, още повече, че се касае за значителни по размери площи за почистване. Видно е също така, че една от фактурите, касае извършено почистване на хотел в П., а доставчика не е имал собствени (няма данни и за наети) ППС, видно от приложената (стр. 226) справка от Пътна полиция, поради което не става ясно как са транспортирани хората, инструментите и материалите до там.

По делото е изслушано и прието, неоспорено от страните, заключение по съдебно – счетоводна експертиза, според което издадените фактури са платени в брой, отразени са в счетоводството на жалбоподателя и същите имат необходимите реквизити.

Съдът въпреки така представеното заключение, намира, че същото не доказва реално осъществени облагаеми доставки.

Както беше посочено, дружеството доставчик няма никакви наети лица, поради което не става ясно кой е извършил фактурираните услуги. Видно от заключението на вещото лице, за процесните периоди, няма и данни за подаване на декларации за задължения на осигурител и няма данни за изплащане на възнаграждения по граждански договори.

Действително вещото лице сочи в заключението си, че има сключени граждански договори с 5 физически лица, но вещото лице не е обърнало внимание, че тези договори не са приети, като доказателства по делото. Видно е, че същите са представени едва в съдебното производство с молба на дружеството жалбоподател представена в съдебното заседание на 11. 06. 2020 г. Във връзка с дадената възможност на ответника да изрази становище по така представените доказателства, с молба от 18. 06. 2020 г. процесуалния представител на ответника е заявил, че оспорва автентичността на подписите на физическите лица. В съдебното заседание на 10. 09. 2020 г. процесуалния представител на жалбоподателя е заявил, че във връзка с така направеното оспорване, не желае гражданските договори да се приемат, като доказателство по делото и съдът с определението си относно доказателствата, е изключил общо 6 бр. граждански договори (единият касае другия доставчик) като доказателства по делото.

При това положение, доколкото доставките касаят извършването на услуги и при липсата на лица, които да ги извършат, съдът намира, че правилно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по тези фактури. Няма и доказателства, че доставчика е разполагал с машини за почистване, доколкото едната фактура касае машинно почистване на шоурум. По отношение на фактурата, за наем на вишка, не се

представиха никакви доказателства, че самия доставчик е разполагал с такива вишки, за да може да ги даде под наем. Също така, с оглед липсата на данни доставчика да е разполагал със собствени или наети площи, няма данни къде евентуално са съхранявани тези вишки, а също така няма и данни, кога и къде същите са предадени на жалбоподателя и впоследствие как са върнати обратно на доставчика.

Предвид изложеното и с оглед липсата на лица, които да извършат услугата, съдът намира че жалбата е неоснователна в тази си част.

2. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за периодите м. 10., м. 11. и м. 12. 2018 г. в общ размер на 9 639,17 лв. по 17 бр. фактури подробно описани в РД, издадени от [фирма] и касаят извършването на услуги по почистване, както и една фактура касаеща аванасово плащане и фактура за доплащане по договор за импрегниране на мост над р. С..

В хода на ревизията доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от Протокол за извършена насрещна проверка изх. № П-22221919041327-141-001 / 04. 06. 2019 г. (стр. 155), поради което документи са изискани от жалбоподателя, като са представени единствено копие от фактурите с фискални бонове и протоколи за приемане на работата.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма данни за действително извършените услуги.

Съдът намира тези изводи за правилни и законосъобразни.

Видно е, че освен фактурите с фискални бонове и протоколите за приемането на работата, не са представени никакви документи за преддоговорни отношения и представянето на оферти или задания, както и не е налице договор за уреждане на търговските взаимоотношения между двете дружества. Действителност, в случая наличието на писмен договор не е условие за действителност, но няма представени никакви доказателства, как и на какво основание се е стигнало до търговските взаимоотношения между двете дружества.

В същото време е безспорно, че предмета на дейност на жалбоподателя е свързан именно с предоставянето на услуги по почистване, поради което не става ясно защо се е нуждаел самият той от получаването на такива услуги.

В тази връзка следва да се отбележи, че в хода на ревизията не е представен договор между страните, като такъв не е представен и при обжалването по административен ред, като едва след излагане на мотиви от страна на решаващия орган за липсата на договорни взаимоотношения, в хода на съдебното оспорване е представен (стр. 212) договор от 30. 06. 2018 г. между [фирма] и [фирма] за полагане на материали за повърхностна импрегнация на тротоарни блокове на мостови съоръжения за обект – „Проектиране и строителство на автомагистрала С. – лот 3.3.

Видно е, обаче че посоченото в договора място на изпълнение – автомагистрала С., е съвсем различно от посоченото в договорите – мост на р. С., които са съвсем различни обекти.

От друга страна, видно от представената (стр. 234) справка за всички сключени трудови договори, [фирма] не е имало нито едно наето лице за процесните периоди, поради което не става ясно кой е извършил фактурираните услуги, още повече, че се касае за значителни по размери площи за почистване. Видно е също така (стр. 235-240), че управителят на дружеството – Х. С. С., е наеман само на

нискоквалифицирани дейности, като мияч на превозни средства, оператор на миячна машина и др. подобни.

По делото е изслушано и прието, неоспорено от страните, заключение по съдебно – счетоводна експертиза, според което издадените фактури са платени в брой, отразени са в счетоводството на жалбоподателя и същите имат необходимите реквизити.

Съдът въпреки така представеното заключение, намира, че същото не доказва реално осъществени облагаеми доставки.

Както беше посочено, дружеството доставчик няма никакви наети лица, поради което не става ясно кой е извършил фактурираните услуги. Видно от заключението на вещото лице, за процесните периоди, няма и данни за подаване на декларации за задължения на осигурител и няма данни за изплащане на възнаграждения по граждански договори.

Действително вещото лице сочи в заключението си, че има сключени граждански договори с 1 физическо лице, но вещото лице не е обърнало внимание, че този договор не е приет, като доказателства по делото. Видно е, че същият е представен едва в съдебното производство с молба на дружеството жалбоподател представена в съдебното заседание на 11. 06. 2020 г. Във връзка с дадената възможност на ответника да изрази становище по така представените доказателства, с молба от 18. 06. 2020 г. процесуалния представител на ответника е заявил, че оспорва автентичността на подписите на физическите лица. В съдебното заседание на 10. 09. 2020 г. процесуалния представител на жалбоподателя е заявил, че във връзка с така направеното оспорване, не желае гражданските договори да се приемат, като доказателство по делото и съдът с определението си относно доказателствата, е изключил общо 6 бр. граждански договори (другите пет касаят другия доставчик) като доказателства по делото.

При това положение, доколкото доставките касаят извършването на услуги и при липсата на лица, които да ги извършат, съдът намира, че правилно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по тези фактури. Предвид изложеното и с оглед липсата на лица, които да извършат услугата, съдът намира че жалбата е неоснователна в тази си част.

В същото време, макар и една от фактурите да касае авансово плащане, не следва да се признава право на данъчен кредит и по нея, тъй като това право касае единствено реално осъществени доставки, каквато в случая не е налице. Видно е, че към датата на издаване на фактурата за авансово плащане – 19. 11. 2018 г., е издаден и протокол за приемане на работата от същата дата, поради което съдът намира, че не е налице авансово плащане и впоследствие доплащане на 23. 11. 2018 г., а е следвало да се издаде една фактура за цялото плащане, след като протокола (стр. 141) от 19. 11. 2018 г., сочи довършването на услугата към тази дата и цялата стойност по фактурите.

Предвид изложеното и с оглед липсата на лица, които да извършат услугата, както и наличието на машини за това и транспортни средства, съдът намира че жалбата е изцяло неоснователна.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

В същото време изрично в РД се сочи, че наличието на предпоставките за възникване

правото на данъчен кредит визирани в чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, пораждат право на данъчен кредит само по отношение на реално доставяне на стоки и услуги по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. В конкретния случай издаването на фактури не доказва реалното извършване на услуги, както правилно е приел ревизиращия екип, поради което съдът намира, че са налице обективни данни за наличие на данъчна измама по смисъла приет в решение от 13. 02. 2014 по дело С-18/13 на СЕС.

Според тълкуването на Директива 2006/112/ЕО, дадено в преюдициалните заключения на СЕС, преценката за наличие на условията за признаване на правото на данъчен кредит и по-конкретно дали доставките са реално осъществени и предметът им използван ли е впоследствие в извършваната от задълженото лице облагаема дейност, се извършва от националната юрисдикция, в съответствие с правилата на доказване, установени в националното право, въз основа на глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото /арг. от т.31 и т.32 от решение по дело С-285/11/. Съгласно общото правило на чл. 154, ал.1 от ГПК във връзка с §2 от ДР на ДОПК, данъчнозадълженото лице, което черпи права от претендираното право на приспадане на данъчен кредит следва да установи реалното осъществяване на доставките и използването на техния предмет за целите на облагаемата си дейност, каквито не се представиха в хода на настоящото производство.

В случая независимо от позоваването в жалбата на практика на СЕС, безспорно е установено от органите по приходите, наличието на данъчна измама свързана с процесните доставки. В същото време, липсата на материална и техническа обезпеченост у доставчиците, както и липсата на конкретизация на услугите, на тяхното персонализиране и овеществяване на готовата продукция, нейното предаване и начина на определянето на цената, сочат за липсата на реално осъществени доставки. Приетата по делото съдебно – счетоводна експертиза, сочи само за документално оформена доставка и то без представяне на съпътстващи документи към една сделка и липсата на възможност да се провери и „засече“ счетоводството на доставчика, но експертизата не доказва наличието на реално осъществени сделки, които да представляват облагаеми доставки.

Видно е, че както ревизиращия екип, така и вещото лице не са установили контакт с доставчиците, за да се установи наличието на редовно водено счетоводство и данни за притежаваните активи и вещи, които да послужат за извършването на облагаеми доставки. Дори и да са налице данни за некоректно връчване на съобщенията в ревизионното производство (каквито всъщност не са налице), съдът е инстанция по същество, като не се ангажираха доказателства, нито се направиха искания за откриване на доставчиците и извършване на проверка в счетоводството им.

Относно начислените лихви в РА, предвид факта че задължението за лихви е акцесорно и след като по изложените по-горе съображения съдът счита за доказано основното задължение, лихвите са начислени законосъобразно и в тази си част РА също е доказан и съответно следва да бъде оставен в сила.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за

минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], срещу Ревизионен акт № Р-22220619000522-091-001 / 01. 07. 2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1740 / 15. 10. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, с който са определени задължения по ЗДДС в общ размер на 16 594,29 лв., както и лихви в размер на 1 116,60 лв.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], ж.к. „Л., Зона Г“, [жилищен адрес] вх. „Ж“, ет. 3, ап. 181, ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 1061 (хиляда шестдесет и един) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: